

Česká republika
NÁLEZ
Ústavního soudu

Jménem republiky

Ústavní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Jiřího Zemánka (soudce zpravodaj) a soudců Ludvíka Davida a Vojtěcha Šimíčka o ústavní stížnosti stěžovatele **Plzeňských městských dopravních podniků, a. s.**, se sídlem Denisovo nábřeží 920/12, Plzeň, zastoupené Mgr. Markem Dejmekem, advokátem, se sídlem Perlová 7, Plzeň, směřující proti rozsudku Okresního soudu Plzeň - město ze dne 31. března 2016, č. j. 39 C 52/2016-32, za účasti Okresního soudu Plzeň - město jako účastníka řízení, a L. J., jako vedlejší účastnice řízení, zastoupené pěstounkou, právně zastoupené Mgr. Alicí Rychlou, advokátkou, se sídlem Šafaříkova 24, Praha 2, *takto*:

- I. **Rozsudkem Okresního soudu Plzeň - město ze dne 31. března 2016, č. j. 39 C 52/2016-32, bylo porušeno právo stěžovatele podle čl. 36 odst. 1 a čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.**
- II. **Rozsudek Okresního soudu Plzeň - město ze dne 31. března 2016, č. j. 39 C 52/2016-32, se proto ruší.**

Odůvodnění:

I.

Rekapitulace obsahu napadeného rozhodnutí a průběhu řízení před obecnými soudy

1. Stěžovatel se ústavní stížností ze dne 10. června 2016 domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku, kterým bylo dle jeho názoru zasaženo do ústavně zaručených práv, a to do práva na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), do práva na soudní ochranu dle čl. 90 Ústavy České republiky (dále jen Ústava), jakož i do práva vlastnit majetek zakotveného v čl. 11 odst. 1 Listiny a práva svobodně podnikat ve smyslu čl. 26 odst. 1 Listiny.

2. Podstatou sporu v řízení, které vedlo k vydání napadeného rozhodnutí, byl nárok žalobce (stěžovatele) na neuhrazené jízdné spolu se zákonnou přírůžkou k jízdě v celkové výši 3 000 Kč včetně úroku z prodlení uplatněným vůči žalované (vedlejší účastnici řízení). Žalobce tento svůj nárok odůvodnil tím, že vedlejší účastnice řízení dvakrát využila vozidlo městské hromadné dopravy provozované žalobcem bez platného jízdního dokladu.

3. Okresní soud Plzeň - město (dále též jen „soud“) rozsudkem ze dne 31. března 2016, č. j. 39 C 52/2016-32, žalobu jako nedůvodnou zamítl, neboť dospěl k závěru, že žalovaná není ve věci pasivně legitimována. Svůj závěr odůvodnil tím, že žalovaná jakožto osoba nezletilá byla v době přepravní kontroly v doprovodu své zákonné zástupkyně - matky. Podle názoru soudu v této situaci za úhradu jízdného a případné sankce za jeho neuhrazení odpovídá zákonný zástupce, který je také v řízení pasivně legitimován. Tato právní konstrukce ale není podle soudu aplikovatelná v případě, kdy nezletilý nastoupí do dopravního prostředku ze své

vlastní vůle, bez doprovodu zákonného zástupce. V tom případě by byl pasivně legitimován právě nezletilý.

II.

Rekapitulace obsahu ústavní stížnosti

4. Stěžovatel v ústavní stížnosti namítá porušení shora uvedených ústavně zaručených práv. Podle stěžovatele Okresní soud Plzeň - město napadeným rozhodnutím omezil jeho vlastnické právo i právo svobodně podnikat, jelikož založil stěžovateli povinnost, které při provádění přepravní kontroly nemůže nikdy dostát. Podle závěrů soudu by totiž musel pověřený zástupce přepravce v případě přepravní kontroly zjišťovat, zda nezletilá osoba bez přepravního dokladu necestuje v doprovodu zákonného zástupce, který by nesl odpovědnost za nedodržení přepravních podmínek a měl být legitimován a pokutován. To, zda nezletilá osoba cestuje se svým zákonným zástupcem nebo bez něj, není podle názoru stěžovatele v reálném světě objektivně bezpečně zjistitelné. Přepravce nemůže bezpečně seznat, zda nezletilý cestuje s dospělou osobou a zda ta je právě jeho zákonným zástupcem, či nikoli. Možnost modifikace rodičovské odpovědnosti rozhodnutím soudu činí nároky kladené na přepravce (stěžovatele) neuskutečnitelnými. V případě, kdy by zákonný zástupce sám sobě obstaral jízdní doklad, nemá přepravce právo požadovat po této osobě prokázání osobních údajů, ze kterých by bylo možné usuzovat na příbuzenský vztah s nezletilým a ani zjistit totožnost této osoby, jejíž znalost je nezbytná pro použití dalších sankčních mechanismů. Opačný postup by byl omezením osobní svobody a práva na ochranu osobnosti. Bez zjištění totožnosti osoby se však stěžovatel nemá možnost domáhat odpovědnosti za nedodržení přepravního řádu a přichází tak o své ústavně zaručené právo podnikat a vlastnit majetek.

5. Stěžovatel dále brojí proti názoru soudu, že v případě nástupu do dopravního prostředku městské hromadné dopravy se nezletilý nemůže vzepřít pokynu svého zákonného zástupce, který výlučně a bez dalšího odpovídá za splnění přepravních podmínek ve vztahu k nezletilému. Nezletilou osobou je však fyzická osoba až do dovršení osmnáctého roku života. Dle stěžovatele tento závěr nemůže před ústavními principy nikdy obstát. Soud se věcí zabýval ve vztahu ke konkrétní osobě poměrně nízkého věku. Názor soudu však nemůže obstát v situaci, kdy kontrolovaným nezletilým bude osoba ve věku blízkém zletilosti. To, zda je nezletilý schopný vzdorovat příkazu zákonného zástupce bez platného jízdního dokladu nelze obecně určit a odpověď je třeba hledat v každém případě zvlášť. Stěžovatel není objektivně schopen tuto hranici rozlišit.

6. Stěžovatel také uvádí, že využití městské hromadné dopravy není povinností nýbrž právem. Přestože neporušil žádnou ze svých povinností, je napadeným rozhodnutím omezován a sankcionován. V případě náhrady škody cestujícímu v důsledku vzniklé újmy nebo škody na majetku podle § 2550, ve spojení s § 2554 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obč. zák.“), by subjektem náhrady škody byl vždy sám cestující. Právní názor Okresního soudu Plzeň - město by v důsledku vedl k tomu, že by subjektem smlouvy o přepravě byl v různých fázích přepravy někdo jiný. S těmito argumenty, stejně jako se stěžovatelovou argumentací k § 436 a § 32 obč. zák. se soud nikterak blíže nevyočádal.

7. Stěžovatel dodává, že výklad soudu by byl v budoucnu zneužíván nezletilými, popř. jejich zákonnými zástupci k účelovým tvrzením směřujícím ke zproštění se odpovědnosti za porušení přepravních podmínek. Ochrana práv nezletilého není a nesmí být absolutní. V daném případě byla ochrana práv nezletilého nadhodnocena na úkor ostatních subjektů, resp. na úkor práv stěžovatele.

8. Stěžovatel rovněž odmítá, že by byla použitelná argumentace vycházející z rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 16. září 2015 sp. zn. II. ÚS 728/15 (N 170/78 SbNU 543). Zákonná úprava smlouvy o přepravě neumožňuje výklad, že smlouvu za nezletilou osobu uzavřel její zákonný zástupce pro přepravu dvou osob. Navíc, jak již bylo výše popsáno, stěžovatel na rozdíl od zdravotnických zařízení nesmí zjišťovat totožnost jiných osob než je kontrolovaná osoba, která nesplnila přepravní podmínky. Stěžovatel tak nemá možnosti zjistit údaje o zákonném zástupci nezletilého a vymození jeho nároků je tak nemožné. Rozhodnutí obecného soudu stěžovatel navíc považuje za překvapivé, jelikož do doby vydání napadeného rozhodnutí soudy obdobné nároky bez dalšího přiznávaly.

III.

9. Pro posouzení věci si Ústavní soud vyžádal příslušný spis a vyjádření účastníka i vedlejší účastnice řízení.

10. Okresní soud Plzeň - město ve svém vyjádření k ústavní stížnosti uvedl, že ústavní stížnost nepovažuje za důvodnou. V řízení bylo zjištěno, že jízdy bez jízdního dokladu absolvovala nezletilá žalovaná s matkou, či cestou do školy. Matka nezletilé neposkytla finanční prostředky pro zakoupení jízdenky, ani jí sama jízdenku nezakoupila. V tomto případě má soud za to, že nelze sankcionovat nezletilé dítě. V podrobnostech pak odkazuje na obsah spisu a napadeného rozhodnutí.

11. Vedlejší účastnice řízení ve vyjádření k ústavní stížnosti v první řadě zdůrazňuje, že je třeba vycházet z konkrétních okolností projednávané věci a nikoliv argumentaci stavět na hypotetických důsledcích výkladu práva. Proto nelze pominout, že stěžovateli bylo před podáním žaloby dobře známo, že vedlejší účastnice cestovala v dopravním prostředku bez platné jízdenky spolu s matkou, jakožto zákonným zástupcem. Komplikace, které mohou pro stěžovatele nastat v jiných případech, nemohou mít vliv na posouzení této věci. Vedlejší účastnice se ztotožnila s názorem Okresního soudu Plzeň – město, že matka uzavřela pro nezletilou dceru tzv. smlouvu ve prospěch třetí osoby a jednala vlastním jménem ve prospěch nezletilé. Takový výklad je přitom v zájmu dítěte. Dále rozebírá, že pokud byla vedlejší účastnice svéprávná k uzavření přepravní smlouvy, tak by stejně nemohla tuto smlouvu uzavřít pro nedostatek vůle, neboť řešení situace nechala na zákonném zástupci. Uzavřít přepravní smlouvu za vedlejší účastnici nemohla ani její zákonná zástupkyně, neboť zákonné zastoupení má své meze a nelze je zneužít proti vůli dítěte, zejména pokud je samo k určitému úkonu svéprávné. Podle názoru vedlejší účastnice je třeba zobecnit, že ve všech situacích, kdy zákonný zástupce jedná ve věcech nezletilého dítěte a z jeho úkonu vznikají budoucí finanční závazky, jedná zákonný zástupce svým jménem (nikoliv tedy jménem nezletilého) a v jeho prospěch. Dále podrobně rozebírá otázku zastupování nezletilého a uzavírání smluv v jeho prospěch. Rovněž dovozuje, že je v zájmu nezletilých, aby v případě, že má nezletilý převzít peněžitý závazek, jedná i v rámci své svéprávnosti jménem rodiče (případně i ve svůj prospěch) a z jednání nezletilého je přímo zavázán rodič. Podle názoru vedlejší účastnice je třeba nalézt výklad, že odpovědný vůči věřiteli je přímo vždy rodič, když jeho odpovědnost v rámci rodičovské odpovědnosti předpokládá i nový občanský zákoník (srov. § 457, § 855, § 857 a 858 obč. zák.). Vedlejší účastnice řízení se konečně vyslovuje k námitkám stěžovatele ohledně poškození a omezení jeho práv, jakož i k otázce diskriminace, která by v případě opačného rozhodnutí soudu vznikla.

12. Vedlejší účastnice v doplnění vyjádření k ústavní stížnosti ze dne 13. září 2017 připomněla nález Ústavního soudu ze dne 15. února 2017 sp. zn. I. ÚS 1775/14, z něhož vyplývá, že pokud nezletilé dítě cestuje samo bez doprovodu a je k uzavření přepravní smlouvy svéprávné, je třeba posuzovat přímou odpovědnost zákonného zástupce za finanční

závazky z přepravní smlouvy. Odůvodnění tohoto nálezu tedy podporuje argumentaci soudu a vedlejší účastnice řízení.

13. Stěžovatel repliku k vyjádření účastníka a vedlejší účastnice řízení nepodal.

IV.

Splnění podmínek řízení

14. Ústavní stížnost je přípustná [§ 75 odst. 1 *a contrario* zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“)], byla podána včas (§ 72 odst. 3 zákona o Ústavním soudu) a splňuje ostatní náležitosti vyžadované zákonem [§ 30 odst. 1, § 72 odst. 1 písm. a) zákona o Ústavním soudu].

V.

Vlastní posouzení ústavní stížnosti

15. Ústavní soud v dané věci nenařídil ústní jednání, neboť účastníci řízení předestřeli dostatečně konkrétní argumenty, a proto od ústního jednání již neočekával další objasnění věci (§ 44 zákona o Ústavním soudu).

16. Ústavní stížnost je důvodná.

17. Ústavní soud se k povaze smlouvy o přepravě a přírážky k jízdnému vyjádřil například ve svém nálezu ze dne 10. ledna 2001 sp. zn. Pl. ÚS 33/2000 (N 5/21 SbNU 29). Podle tohoto nálezu je smlouva o přepravě v městské hromadné dopravě uzavírána konkludentním jednáním spočívajícím na straně cestujícího v nástupu do příslušného dopravního prostředku. Zvláštnost této smlouvy spočívá ve formě úhrady ceny za přepravu, která může být paušálně zálohová (síťové jízdenky), nebo přímá (např. platba řidiči, stanovený způsob znehodnocení předem zakoupené jízdenky při nástupu do vozidla, nebo jízdenka zakoupená přes mobil). Tím, že cestující nastoupí do dopravního prostředku, pak konkludentně přistupuje na celý rozsah poskytované služby. Mlčky přistupuje i na další, obecně známé vedlejší ujednání smlouvy, totiž mít u sebe platnou jízdenku a na vyzvání ji předložit ke kontrole. Pokud však cestující nezaplatí před zahájením přepravy řádně a včas jízdné, které je cenou za poskytované služby, mlčky souhlasí i s tím, že mu bude účtována smluvní pokuta stanovená a vymáhaná pověřeným pracovníkem dopravce. Použití prostředku městské hromadné dopravy tak i nadále zůstává v plné dispozici občana jako cestujícího a je na jeho úvaze, zda za takto stanovených podmínek do dopravního prostředku nastoupí a smlouvu o přepravě uzavře. Sankce, kterou zákon o silniční dopravě umožňuje pověřenou osobou dopravce uložit cestujícímu, který se neprokáže platným jízdním dokladem, je svou povahou smluvní sankcí za nesplnění povinnosti zaplatit jízdné za poskytované služby. Judikатурní praxe Ústavního soudu však není zcela jednotná v tom, že některá jeho rozhodnutí hovoří o přírážce k jízdnému jako o penále. To však pro posuzovanou věc není rozhodné.

18. Napadené rozhodnutí částečně argumentačně vychází z nálezu Ústavního soudu ze dne 16. září 2015 sp. zn. II. ÚS 728/15. Tento nálezn se týkal placení regulačních poplatků dle § 16a odst. 1 zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o veřejném zdravotním pojištění“). Ústavní soud shledal ústavně konformním výklad, že má-li pojištěnec zákonného zástupce, je plátcem regulačního poplatku pouze tento zákonný zástupce. Argumentace použitá v tomto nálezu je však na řešený případ přílehná jen částečně. Text § 16a odst. 1 zákona o veřejném zdravotním pojištění jednoznačně připouštěl různé varianty výkladu,

z nichž pak Ústavní soud aproboval tu, která byla v souladu s ústavním požadavkem na zvláštní ochranu nezletilých a mezinárodními závazky plynoucími z Úmluvy o právech dítěte (dále jen „Úmluva“). Zákonná úprava přepravní smlouvy je však svou povahou a co do šíře výkladu, který umožňuje, odlišná. Je na cestujícím, zda se rozhodne nastoupit do prostředku hromadné dopravy a uzavřít tak přepravní smlouvu. Citovaný nálezn vychází mimo jiné z toho, že o hospitalizaci nezletilého rozhodují v praxi právě zákonní zástupci, kteří také s hospitalizací dávají souhlas. U přepravní smlouvy je autonomie vůle nezletilého (samozřejmě v závislosti na jeho věku a rozumové a volní vyspělosti) podstatně širší. Podle § 31 obč. zák. se má za to, že každý nezletilý, který nenabyl plné svéprávnosti, je způsobilý k právním jednáním co do povahy přiměřeným rozumové a volní vyspělosti nezletilých jeho věku. Toto pravidlo je třeba aplikovat i na způsobilost nezletilého k uzavření přepravní smlouvy. Na rozdíl od regulačního poplatku je nezletilý (byť v závislosti na svém tělesném a duševním vývoji) zpravidla schopen chápat význam povinnosti mít jízdní doklad, možnost případné sankce a má také možnost jeho zaplacení ovlivnit. V usnesení ze dne 4. prosince 2008 sp. zn. II. ÚS 1019/08 Ústavní soud uvedl, že dítě (v daném případě dvanáctileté), které je dostatečně rozumově vyspělé na uzavření přepravní smlouvy s dopravním podnikem, je zároveň dostatečně rozumově vyspělé nést odpovědnost (přírážku k jízdě) v případě jízdy bez platné jízdenky. Bylo by absurdní, kdyby například za to, že si sedmnáctiletý nezletilý neobstaral jízdní doklad, měli být sankcionováni zákonní zástupci. Vzhledem k potřebě individuálního posuzování vyspělosti nezletilého a jeho způsobilosti uzavřít přepravní smlouvu nelze vytvořit objektivní hranici, která by umožnila přepravním (včetně stěžovatele) určit, kdo odpovídá za porušení přepravních podmínek, ale je třeba vždy zkoumat konkrétní okolnosti každého případu.

19. Výklad soudu, že matka vedlejší účastnice uzavřela nástupem do vozidla veřejné dopravy přepravní smlouvu pro dvě osoby (popř. ve prospěch vedlejší účastnice řízení), ale pouze ona je odpovědná za porušení přepravních podmínek, proto nemůže obstát.

20. Z povahy přepravní smlouvy totiž jasně vyplývá, že jde o závazek mezi dopravcem a cestujícím (srov. § 2550 obč. zák.). O tom vypovídá i § 2554 obč. zák., který řeší náhradu újmy nebo škody způsobené cestujícím. Ke stejnému závěru vede i výklad § 3 vyhlášky Ministerstva dopravy a spojů č. 175/2000 Sb., o přepravním řádu pro veřejnou dráží a silniční osobní dopravu, na který navazují a ze kterého vycházejí i smluvní přepravní podmínky jednotlivých dopravců včetně stěžovatele. Navíc, i pokud by zákonný zástupce uzavřel přepravní smlouvu za nezletilého podle § 436 obč. zák., tak by se toto jeho jednání přičítalo zastoupenému, tedy nezletilému. Podle výkladu soudu by subjektem právního vztahu byly v různých fázích různé osoby. V době uzavření smlouvy by to byl zákonný zástupce, v případě vzniku škody pak ale opět nezletilý. Hmotné právo tedy jednoznačně určuje, kdo je stranou smlouvy. Nelze přitom prostřednictvím procesního institutu pasivní legitimace obcházet ustanovení hmotného práva. Je tedy zřejmé, že zákonná úprava smlouvy o přepravě neumožňuje výklad, který Okresní soud Plzeň - město použil ve svém rozhodnutí.

21. Je třeba souhlasit se stěžovatelem, že aplikace právního názoru soudu prvního stupně zasahuje do jeho základních práv a svobod. Během přepravní kontroly by bylo skutečně velice obtížné zjistit, zda nezletilá osoba bez přepravního dokladu cestuje v doprovodu zákonného zástupce či nikoli. V případě, kdy by zákonný zástupce sám sobě obstaral přepravní doklad, nemá dopravce právo požadovat po této osobě prokázání osobních údajů, ze kterých by bylo možné usuzovat na příbuzenský vztah k nezletilému a ani zjistit totožnost této osoby, jejíž znalost je nezbytná pro použití dalších sankčních mechanismů. Zákon mu z důvodu ochrany osobnosti a osobní svobody osob žádné možnosti neposkytuje. Bez zjištění totožnosti osoby se však stěžovatel nemá možnost domáhat odpovědnosti za nedodržení přepravního řádu. Tím, že by se nemohl domáhat u soudu toho, aby byly závazky vůči němu

plněny, by bylo zasaženo zejména do práva stěžovatele vlastnit majetek. V důsledku toho by tak přepravci byla upřena i soudní ochrana. Tyto protiústavní důsledky napadeného rozhodnutí není možné ignorovat.

22. Soud svým výkladem založil podstatný rozdíl mezi situací, kdy nezletilý cestuje se svým zákonným zástupcem a situací, kdy cestuje bez něj. V případě, že je nezletilý způsobilý k uzavření přepravní smlouvy, je tento rozdíl neodůvodněný. Jaký je totiž rozdíl mezi tím, když dítě nastoupí do veřejné dopravy se zákonným zástupcem a ten mu neopatří jízdní doklad a situací, kdy zákonný zástupce pošle nezletilého do dopravního prostředku s tím, že mu nedá na jízdní doklad peníze, nebo mu přikáže, ať si ho nekupuje. Z hlediska povinnosti dětí poslouchat rodiče, kterou je argumentováno v napadeném rozhodnutí, jde o situace shodné. Stejně tak v praxi na rozhodnutí nezletilého vstoupit do prostředku veřejné dopravy mohou mít zcela zásadní vliv i jiné osoby než zákonný zástupce, například sourozenci, prarodiče nebo jiní blízcí. V soudní praxi by to mohlo vést k neodůvodněným rozdílům v rozhodování a překvapivým rozhodnutím a tím i k porušení práva na soudní ochranu a spravedlivý proces.

23. Právní závěry obsažené v napadeném rozhodnutí jsou proto chybné a vedou k absurdním závěrům, které dosahují intenzity protiústavních zásahů do základních práv a svobod.

24. Ústavní soud samozřejmě bere ohled i na zájem nezletilého. Příkladem zde může být vedlejší účastníci řízení zmiňovaný nálezn Ústavního soudu ze dne 15. února 2017 sp. zn. I. ÚS 1775/14. Podle tohoto nálezu je na obecných soudech, aby v každé konkrétní věci posoudily, zda je u nezletilého dána způsobilost k uzavření smlouvy o přepravě osob, včetně všech jejích ujednání a důsledků vyplývajících z jejího porušení. U hromadných dopravních prostředků je smlouva o přepravě uzavírána konkludentním jednáním, tj. nástupem do dopravního prostředku, přičemž k jejímu uzavření dojde i v případě, kdy do dopravního prostředku nastoupí osoba, která má v úmyslu jej použít k přepravě, aniž by zaplatila stanovené jízdné.

25. Ústavní soud v citovaném nálezu také vyslovil názor, že nezletilé dítě ve věku dvanácti let (vedlejší účastníci řízení bylo v rozhodné době jedenáct let) je zpravidla způsobilé k tomu, aby mohlo nástupem do dopravního prostředku uzavřít platnou přepravní smlouvu s vědomím, že mu tím vzniká povinnost zaplatit stanovené jízdné (srov. usnesení sp. zn. III. ÚS 3708/15 ze dne 30. března 2016, bod 15., a také usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 20 Cdo 2775/2005 ze dne 29. listopadu 2005). V citovaném nálezu je dále řečeno, že „Ústavní soud je toho názoru, že v projednávané věci bylo úkolem soudů zohlednit vázanost dítěte jednotlivými ujednáními smlouvy o přepravě, míru jeho zavinění při porušení této smlouvy a chránit zájem dítěte, aby do dospělosti nevstupovalo se závazky, jimž nemůže dostát. To může vést i k závěru, že řídicí zájem dítěte bude nejlépe ochráněn tak, že se uplatní spoluodpovědnost jeho rodičů za dluhy vzniklé z jízd načerno. Obecné soudy též musí při svém rozhodování chránit zájem dítěte, aby do dospělosti nevstupovalo se závazky, jež mohou mít rdousící efekt.“

26. Důslednou aplikací výše zmíněných východisek (byť vzhledem k datu rozhodnutí citovaným náleznem z nich soud prvního stupně nemohl v době vydání napadeného rozhodnutí vycházet) lze účinně ochránit zájmy nezletilého bez neopodstatněných zásahů do základních práv a svobod stěžovatele. Uvedeným způsobem měl postupovat i Okresní soud Plzeň – město, který neměl žalobu zamítnout pro nedostatek pasivní legitimace, nýbrž ji řádně projednat a přitom se v první řadě zabývat otázkou způsobilosti nezletilého k právnímu jednání a její schopnosti posoudit následky svého jednání, jakož i otázkou případné spoluodpovědnosti její zákonné zástupkyně, a od toho následně odvíjet své rozhodnutí. Tento způsob ústavně

konformní aplikace práva musí dostat přednost. I přes bagatelnost sporu shledal z výše rozebíraných důvodů Ústavní soud potřebu svého zásahu.

27. Ze shora uvedených důvodů dospěl Ústavní soud k závěru, že rozhodnutím Okresního soudu Plzeň - město došlo k zásahu do práv stěžovatele na soudní ochranu (spravedlivý proces) podle čl. 36 odst. 1 Listiny a k zásahu do práva vlastnit majetek podle čl. 11 odst. 1 Listiny, a proto ústavní stížnosti vyhověl a napadené rozhodnutí Okresního soudu Plzeň-město zrušil [§ 82 odst. 1, § 82 odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů].

P o u ě n í: Proti rozhodnutí Ústavního soudu se nelze odvolat (§ 54 odst. 2 zákona o Ústavním soudu).

V Brně dne 28. listopadu 2017

Jiří Zemánek
předseda senátu